

[מרגש: הנב' רחל הבר תח' אשת הרוב אברהם וشعיה הבר ציל בפרק י'מן מהי ארכ' המעש]

מהילדים לקרו חומש שמות, ספר הגאולה, לכבוד פרשת שמות בחורתי בסיפור של גאולה שמתבטאת גם בשמות... .

אנשים נודדים בדור

בהתויתו בטבי כתוב היל אונסדורפר יונון איש, שבותה חולקת אתנו מעט מכם, "דווקא במקרה, מבורך בחדר צר ובתנאים קשים הקפדי על קיום מצוות בפרטם קטנים שלא תמיד מסתירה נפש עליהם חמי היזומות. נטילת ידים, למשל. לא היו לנו מים, לבו היה מושפע את ידי בקיור כמה וכמה פעומים מיד בהשכני ולפני הארכות.

בכל פעם חיפשתי חריצים בקירות כדי שאוכל לנדר קצת טה ולהרטיב את 'נטילת הידיים'. בשעת האוכל והתפללה כייסויו את הראש נמנוגת. התפללה מילאה את יומי... החפליות גם תפילות משל - שלא יכו אותנו שהורי יחויקו מעמד וסדרות. את ומני החפליות ידעתי על פ' אוור השם שחרור

ובעד לאשנב הקטן... הכנוט מויחדות עשייתי לקבל את פנוי השבת. לא ידעתי מה בדוק השבת ונכנסת לבן הקדמתי לעשות את כל הסידורים. בגין מטאטה כיבדתי את החדר ביד'... אחר ארוחת הצהרים התפללתי מנהה. אמרותי פרקי תהילים ושורתי שירי שבת שקטים. לפני שקיים המשמש התחלתי לומר קבלת שבת.ין לא בילשתי שכן "יתכן שישיה יין נסך ובגנוף ברורו היה לי שלא ימלוא את בקשת". שבת

עכמיה ניסיתי להזכיר בפרש השבוע ושיננתי לעצמוני פסוקים שזכרתי. בארוחת הצהרים קיבלתי לפעמים פרי, בשבת הייתה שומרו אותו לסעודה שלישית".

"לגב' שמיות כשרות, וכן קצר לפני הנלחמה קראתי בחוברת לענייני הלכה על מחלוקת בין הרמב"ם לרmb"ן לגב' אכילת אוכל נוכרי. לפי שני הפסוקים הרי אם אין די אוכל מותר לאכול מאכל נוכרי... מטעמי פיקוח נשפ. אף על פי כן נמנעת. וגם רבים מחברי נמנעו, מלאכול בשם. ובונה לא אכלהש שכן ידעתי שמכינים אותה בסירום בשריים".

"האמונה והביטחון בקדוש ברוך הוא הפחת מוסכלי פשטוטו כמשמעותו. אין לי ספק כי סבלתי פחות. בעת החקירות, כשהיכוני, עלה במחשבתי פעם, kali משימות. הפסוק "כל גוים סבבוני", חזורי עליון והרהורתי בו וגיליתי כי כאשר שוקעים במחשבת כל יותר לשאת בסבל ונדרמה שהשעות הקשות עבורות מהר יותר".

עוד שלשה מוחבורי עצרו ובקשו להישאר במקום. מה פתאום. אנחנו מוחיירים אתכם אל המשפחות, כולם כבר כל כך מוחיים לכט' לא הבינו אותו אנשי הפיקוד, אבלABA התעלש. יעד כאן הנסעה היהת בגדר פיקוח نفس, מרגע זה ואילך אנחנו מוצאים בטריטוריה ישראליות ואין כל סכנה. אין שום סיבה לחיל את השבת".ABA ונשאר בשדה התעופה עד

צאת השבת. רק לאחר שירדה החשכה, וכובים נראו בשמיים והוא הבדיל בתהרגשות. יצא הביתה, את מבניה, הוא היה ורק בן תשע-עשרה, א' אבל האמונה שלו היהת יצוקה מברול".

הקשבי מרווחת, מוקסנת מוחדרם, מתרגשת ומתחפעת. איזו מסירות نفس. לימים נולדתי אין, בת בוכה להורי.ABA ראה בכך את השלמה המangel של לא אמות... ואספר מעשה קה. על שם זה הוא קרא לי בשמי. שכותה, בורא עולם פורה אותו מן השבי".

"עכשוו את ממשיכה את המורשת וממשמת את מהותו של שמן. בשבעה הבא את עמודת לחץ יהודי נסוף משבי הדיאליה", אמרתי בחשתאות. "אםן, א' מוכנות שתתרומה של היהוד והחללה לספר.ABA ראה בטהר הטעמה של אבא שנחרג בתאונת דרכים כשהיה בכךיה ה", היא אמרה. פנדנו כשאיי מבטיחה להתפלל בהדלקת הנרות להצלחת הניתוחים.

כמה ימים לאחר מוכן נפגשנו בבית החולים בילינסון. שבותה שבה על כורסא. מחלימה מנו הניתה, דלית גם היא החלה להתאושש וכבר ביקרה בחדרה של שבותה - הגיעו להודות על החיים החדשניים שהגעינה לה בס"ה. "את יודעת", אמרה שבותה כשבוחחנה: "אני עוסקת לפrensטי בחימר. יש לי סטודיו לקרורות ואני מייצרת בו כלים ומעבירה סדראות להללים שונים. כל חי' אני מתעסקת עם חומר והופכת אותו לכל', ברגניעים שלפנ' תרונה של' הבני שפה שפה שפה מהן הגוף החומו' כי לזרות. כשהגענית חלק מן הגוף החומו' של' למשיחי אחרת. העלייתו אותו לדרגה רוחנית, של חלק אלוק ממועל. ל乾坤 חומר וחכתי להפוך אותו כל' לרוח".

יצאתי לכיוון בית', נרגשת ודומעת. בקישתי מהקב' שהזוכות שבותה בת גאולה ובוכות שאר תורמי הכליה המוזהדים. חילץ את כולנו מן השבי המיסיר של הנגולות ויחיש לנו את הגאולה.

אכן, פרשת 'שמות' שכל כולה 'תרומה'...

כחומר בידי היוצר

כמדי יום חמישי, פתחתי את רשיית ההשתלות הצעירות לשבעה הבא, והתארגמתי לקרה שיחות הטלפון השבועית עם תורמי הכליה והמוסתלים של השבעה הבא. שיחות אלו אינן דומות לשום שיחת טלפון אחרת. אלה שיחות מרגשות ומייחדות, בהן אני ובה בקש את השמות המלאים של האנשים הגודלים האלו לתפילה. כדי להזכיר אוחם זמין שאני מודliquה נרות שבת.

השם שלה המתין ל' בין השמות שברשימה. וכבר שכחצצתי בו הבנת' שיש סיפור מאחוריו. שם יזא דוף שלא שמעתי מכוחו מעולם. שבותה.

צלצלי. הצגתי את עצמי. סיירתי עד כמה אני נרגשת מן המעשה העצום שהוא עמודת לעשות בשבועו הבא ושאלתי לשמה המלא. "שבותה בת גאולה", היא אמרה.

"על שם מי?" לא כלאי את סקרנותי. "לא על שם מי, על שם מה", אמרה שבותה בחזרה והחללה לספר. "ABA ראה בטהר הטעמה של היהוד והחללה את עמודת אונסדורפר צ'ל. אני לא יודעת אם השם הזה אומר לך הרבה.ABA אבל את התמונה של אול

מכירה. כמעט כל מי שי' בחוקפת מלחמת יום הכיפורים זכר אותה. סוג של סמל, זו התמונה של החילן בן התשע-עשרה שנלקח לשבי המצרי כשהוא מוחזק את ספר התורה של המוגב. את יודעת, שמעתי שאבא אמר

או לחברים: 'నכון שאנו נלקחים וכמכנים אלא יוצאים בראש מומרים. הקב' אהנו, ויהודים הולכים מותק אמונה'."

שבותה השותתקה לרגע. לא הכרתי את התבוננה המודוברת, לא זכרו לי שראיתי אותה בעבר, אך יכולתי לדמיין את המראה. בחור בן תשע-עשרה נובל בשבי כשהוא נושא ספר תורה בגאנזה ובאבא. "

"את החק הראושן כלם מכירום, את ההמשך פחות", קראה שבותה את השקט ואני הקשתי. "אבי והבריו ישבו בשבי שלושות וחמשה ימים. לאחריהם שוחררו וחוירו במסגרות חילופי שבויים. השוחרר נעשה בשתא אך ברור כלום שאין להישר וגע אחד במצרים לאחר קבלת הרוחר ליציאה, זה מצב של פיקוח נשפ הדודה שבת ג'ם באבא ידע זאת כאשר עלה על המטוס הממריא ארצה. כאשר הגיעו המטוס לשדה התעופה שלbold, התארגנו החילופים לשוב לבתיהם. ככל המתינו בקורס רוח לחזור הביתה ולפוגש את המשפעה א' בא